

Исидора Жебељан (Београд, 1967) је један од најпроминентнијих и најизвођенијих српских композитора на светској музичкој сцени. Пажњу интернационалне јавности привукла је опером *Зора Д*, коју је поручила Dženezis фондација (Genesis Foundation) из Лондона. Премијерно је изведена у Амстердаму 2003, у режији Дејвида Паунтнија (David Pountney) и Николе Раб (Nicola Raab). Та продукција отворила је и педесету сезону Бечке камерне опере исте године. Од тада Исидора Жебељан

непрекидно добија поруџбине значајних институција и музичких фестивала, као што су Венецијанско бијенале (*Коњи Светог Марка, илуминација за оркестар*, 2004), Фестивал у Брегенцу (опера *Маратонци*, 2008; *Зујте струне*, за симфонијски оркестар, 2013), Џенезис фондација из Лондона (*Песма путника у ноћи*, 2003; *Скомрашка игра*, за Academy of St Martin in the Fields, 2005), Универзитет у Кенту (*Поломка квартет*, 2009), Опера из Гелзенкирхена (опере *Симон изабраник*, 2009. и *Наход Симон*, 2015), Холандски камерни хор (*Latum lalo*, 2010 и *Псалм 78*, 2017), Accademia Musicale Chigiana Siena (опера *Две главе и девојка*, 2012), City of London Festival (*Кад је Бог стварао Дубровник*, 2013), Фондација Берлинске филхармоније (*Клин-чорба*, 2015), Eduard van Beinum Foundation The Netherlands (Концерт за виолину и оркестар *Три чудне љубави*, 2017) итд.

Компоновала је за изузетне музичке ансамбле као што су: Бечки симфоничари, The Academy of St. Martin in the Fields, Бродски квартет, Холандски камерни хор и London Brass. Њене композиције се редовно изводе по читавој Европи, Далеком Истоку, Америци и Аустралији, укључујући и фестивале Венецијанско бијенале, Фестивал у Брегенцу, Festival RAI Nuova Musica, City of London Festival, Festival Classique The Hague, Galway Arts Festival, WDR-Musikfest, Settembre musica Milano-Torino, Settimana Musicale Senese, Stift Festival The Netherlands, Музички бијенале Загреб, БЕМУС, итд. Међу ансамблима и уметницима који су изводили музику Исидоре Жебељан су још и: Симфонијски оркестар из Гетеборга, Симфонијски оркестар RAI Torino, Јаначек филхармонија, Краљевска филхармонија Галиције, I Solisti Veneti, диригенти Пол Данијел (Paul Daniel), Давид Порселајн (David Porcelijn), Клаудио Шимоне (Claudio Scimone), Кристоф Попен (Christoph Poppen), Пјер-Андре Валад (Pierre-André Valade), i solisti - hornista Štefan Dor (Stefan Dohr), klarinetisti Žoan Enrik Ljuna (Joan Enric Lluna), Алесандро Карбонаре (Alessandro Carbonare), виолиниста Данијел Роланд (Daniel Rowland), пијанисти Нино Гветаце (Nino Gvetadze), Оливер Триндл (Oliver Triendl), итд. Исидора Жебељан такође редовно наступа као музички извођач (диригент и пијаниста). Дириговала је, између осталог, на концертима у Лондону (са The Academy of St Martin in the Fields) и у Амстердаму, а као пијаниста је наступала са Бродски квартетом.

Ексклузивни издавач њене музике је Ricordi-Universal из Милана. Берлински часопис *Der Freitag* уврстио је Исидору Жебељан међу десет најперспективнијих јавних личности у свету за 2009. годину. Немачка дискографска кућа СРО објавила је 2011. године компакт диск са њеном оркестарском музиком, а 2015. компакт диск са њеном камерном музиком за гудаче, у извођењу Бродски квартета, док је дискографска кућа *Oboe Classics* из Лондона 2013. године објавила компакт диск са њеном камерном музиком за дуваче. Веома успешно се бави позоришном и филмском музиком, за шта је, између осталог, добила три Стеријине награде и награду Филмског фестивала у Сопоту.

Исидора Жебељан је студирала композицију на Факултету музичке уметности у Београду у класи академика Властимира Трајковића. Од 2002. је професор композиције на истом факултету. Године 2006. изабрана је за члана Српске академије наука и уметности (од 2012. редовни члан), а 2012. године изабрана је за члана Светске академије уметности и наука

(WAAS). Као прва личност са Балкана, Исидора Жебељан је добитница награде Парламента медитеранских земаља за уметничка достигнућа, 2014. године.

Милан Михајловић (Београд, 1945) је дипломирао композицију и дириговање (1970), магистрирао композицију (1978) у Београду, а усавршавао се на курсевима у Келну и Салцбургу. Радио је на Факултету музичке уметности од 1975. и на Академији уметности у Новом Саду. Један је од оснивача *Ансамбла за савремену музику* и, 1992. године, Међународне трибине композитора, чији је директор био до 2002. године. Био је председник Удружења композитора Србије (1987–2002), секретар, а затим и шеф Катедре за теорију музике на београдском Факултету музичке уметности и декан Факултета (2002-2009).

Бави се теоријским радом (студија *Скрјабинов модус*) и писац је уџбеника *Основи науке о музици* (1983) и *Музички облици* (1988). Носилац је великог броја признања за стваралаштво – награде "Стеван Христић" (1970), награде Београдских музичких свечаности (1972), Октобарске награде града Београда (1984), првих награда на Међународној трибини композитора (1992. и 1996. године), награде "Стеван Мокрањац" (1994) и Награде града Београда (2003). Пензионисан је 2010. године када је добио Национално признање.

Михајловићева дела се често изводе у земљи и иностранству и то у салама као што су *Tonhalle* у Цириху, Мала сала Карнеги Хола (*Carnegie Hall*) у Њујорку, сала Берлинске филхармоније, Стенвеј Хола (*Steinway Hall*) у Лондону, Конзерваторијума у Сиднеју, Опере у Дижону, Бранденбуршког државног оркестра... Његово дело *Preludium, Aria e Finale* штампано је у лајпцишкој издавачкој кући "Петерс", *Прелиуди* су уврштени у *Антологију српске клавирске музике*, а скоро све композиције су забележене на носачима звука наших и страних издавача. *Прелиуди, Багателе* и *Елегија* изводили су се као обавезне композиције на међународним такмичењима Музичке омладине.

Дела Милана Михајловића привлаче пажњу врхунских уметника – Александра Сердара, Сретена Крстића, Ксеније Јанковић, Лидије Бизјак, Весне и Лидије Станковић, Марије Јокановић, Владимира Милошевића, Милоша Михајловића, Марије Шпенглер, Гордана Николића, Конастантина Крмеца, Милене Начеве, Давида Порселајна (*David Porcelijn*), Франка Крамера (Frank Kramer), Оливера Триндла (*Oliver Triendl*), Хауарда Грифитса (Howard Griffiths) и многих других наших и страних извођача, а изводе их и реномирани ансамбли – *Београдски дувачки квинтет*, *Српски гудачки квинтет*, ансамбли *Градилиште*, *Лонтано* из Лондона, *циришки ансамбл 76*, *Alternance* из Париза, аустралијски ансамбл *Lunaire Collective*, гудачи *Душан Сковран*, *Свети Ђорђе*, *Метаморфозис*, словеначки камерни ансамбли, као и оркестри *Београдска филхармонија* (2 ауторска концерта), *Симфонијски оркестар РТС*, *Camerata Serbica*, *Словеначка* и *Загребачка филхармонија*, *Јена филхармоничари* (Немачка), *Бриселска филхармонија*, *Бранденбуршки државни оркестар*...

Као диригент наступао је са *Београдском* и *Суботичком филхармонијом*, *Гудачима Светог Ђорђа* и другим камерним ансамблима, изводећи углавном сопствена дела и дела својих колега. Посебно траба издвојити његове интерпретације - *Мемента* са *Београдском филхармонијом* на отварању "Мокрањчевих дана 1994. године" и *Ноктурна* са ансамблом 76 у сали *Tonhalle* у Цириху 1985. године. Са успехом су прихваћена и најновија дела: *Fa-mi(ly)* за гудаче и клавир (2013), *Melancholy* за обоу и клавирски квинтет (2014), *Револт* за хорну и

клавирски квартет (2015), *Les Adieux* за виолину и клавир (2016), *Image* за сопран, флауту, бас кларинет, виолину, виолончело и клавир (2017).

Године 2014. био је гостујући композитор на Међународном фестивалу камерне музике у Кемптону. У Немачкој се штампају његова дела и припрема снимање ауторског диска (СРО – Бранденбуршки државни оркестар и Howard Griffiths – август 2018.). Такође у Немачкој је 2015. премијерно изведено његово дело *Револт*, док је исте године композиција *Елегија* за виолину и клавир више пута изведена у Немачкој и Белгији. Био је гостујући композитор фестивала у Дижону, Француска (Opéra de Dijon, 2016), гост Музичке академије у Пули (2017), а његова композиција *Мементо* је била на програму *Бранденбуршког државног оркестра* (Франкфурт, 2017).

Срђан Хофман (Глина, 1944), завршио је студије композиције 1968. године на Музичкој академији у Београду у класи професора Станојла Рајичића, а потом у истој класи и магистрирао 1972. године. У два маха био је на краћим усавршавањима у иностранству, и то: 1974. године у Дармштату, а 1975. године, као стипендиста DAAD, у Штутгарту и Келну.

Од 1968. до 1974. радио је као професор теоријских предмета у средњој музичкој школи „Јосип Славенски” у Београду, а од 1974. је запослен на Факултету музичке уметности у Београду, где је, делујући у оквиру Одсека за композицију, прошао сва звања од асистента до редовног професора и професора емеритуса. У класи Срђана Хофмана дипломирао је, магистрирао и докторирао велики број наших реномираних композитора, од којих многи данас успешно раде на високошколским установама.

Делује као композитор, професор композиције на Факултету музичке уметности и вишемедијске уметности на Универзитету уметности, те као оснивач и шеф Тонског студија Факултета. Бави се и теоријским радом везаним за проблематику савремене музике, а аутор је већег броја студија објављених у стручним часописима и књиге *Особености електронске музике*.

Опус Срђана Хофмана сачињавају бројна оркестарска, вокално-инструментална, камерна, солистичка и хорска дела, међу којима су *Концертантне епизоде* за виолину и оркестар, *Concerto dinamico* за оркестар, *Cantus de morte* за мецосопран, рецитатора, хор и оркестар, *Макамба - ритуал* за женски хор и инструментални ансамбл, *Огледало* за мецосопра, виолончело, клавир и камерни оркестар, *Долази!* за камерни гудачки оркестар, *Дувачки квинтет*, циклус *Хексагони*, *Покретна огледала* за два клавира – четири извођача, *Хадедас – излагање и три развоја* за виолончело и клавир, *Музичке играчке* за виолончело и контрабас, *Кроз кутије звука* за виолину, кларинет и клавир, *Отисци звучања* и *Шта сам то рекао* за мешовити хор, те електро-акустичка дела *Ко сам ја – Бајка* за мецосопран, шест глумица, женски хор, камерни оркестар и електронику, *Déjà vu* за саксофон (кларинет) и магнетофонску траку, *Узорци* за флауту, кларинет, семплер и компјутер, *Знакови* за флауту, виолончело, клавир и живу електронику, *Ребус 1 и 2*, *Концертантна музика* за клавир, гудачки оркестар и електронику, *Дуел* за клавир и живу електронику, *Гледајући у 'Огледала'*

Аниша Капура за две озвучене харфе и процесоре звука и *Кроз кутије звука* за виолину, кларинет и клавир.

Изузев у оквиру редовних концертних сезона, дела су му извођена на водећим домаћим и иностраним фестивалима, као што су „Музички бијенале” Загреб, „Светски дани музике” Немачка, „Светски дани музике” Шведска, „Фестивал електронске уметности” Финска, „Светски дани музике” Румунија, „Фестивал електроакустичке музике” у Буржу, Француска, „18. интернационални фестивал хармонике” у Виљнусу, Литванија, „Светски конгрес харфе” у Сиднеју, Аустралија, „Бемус” итд. Композиције *Монодрама* и *Фарса* извођене су као обавезна дела на међународним такмичењима Музичке омладине Србије.

Хофман је био члан жирија на интернационалним такмичењима Музичке омладине, као и за награду „Стеван Мокрањац”. Један је од оснивача и први селектор програма Међународне трибине композитора у Београду и секретар националне секције ISCM.

Добитник је многих награда, између осталих и првих награда Трибине композитора за дело *Концертантна музика* (1994) и дело *Знакови* (1995), награда *Стеван Мокрањац* за дела *Гледајући у 'Огледала' Аниша Капура* (2011) и *Кроз кутије звука 1* (2016), награде *Композитор године* за дело *Огледало* (2012), награде Удружења композитора Србије и Велике плакете Универзитета уметности у Београду.

Хофман је од 1983. до 1989. био продекан, а од 1989. до 1998. декан Факултета музичке уметности. Од 2002. до 2006. обављао је дужност амбасадора у Јужној Африци, а од 2007. до 2009. године био је проректор Универзитета уметности у Београду. Деловао је и као председник Удружења композитора Србије, те члан Председништва СОКОЈ-а и председник Управног одбора Сокоја.

Зоран Ерић (Београд, 1950) је дипломирао и магистрирао на одсеку за композицију на Факултету музичке уметности у Београду. Усавршавао се краће време на Орфовом институту у Салцбургу и на мајсторском курсу В. Лутославског у Грожњану. Огледао се и на пољу електронске музике са тежиштем на тзв. "живој електроници" залажући се за њену активну улогу у извођачком чину. На том пољу био је активан и као извођач.

Ерићев опус обухвата дела различитих жанрова која су писана за различите ансамбле и солисте, Међу значајнија спадају балети *Бановић Страхиња* и *Јелисавета*, *Слово Силуана* за баритон, женски хор и траку, *Off* за контрабас и гудаче, *Cartoon* за гудаче и чембало, *Talea Konzertstück* за виолину и гудаче, *The Great Red Spot of Jupiter* за озвучено чембало, удараљке и електронику уживо, *Абнормални ударци Догона* за бас кларинет, клавир, удараљке, усну бас-хармонику и електронику уживо, *Хелиум у малој кутији* за гудаче, *Нисам говорио* за алт саксофон, усну бас-хармонику, глумца наратора и мешовити хор, *Оберон* за флауту и инструментални ансамбл, *Шест сцена – коментара* за три виолине и гудачки оркестар, *Ко је убио галеба* за 12 чела, *Седам погледа у небо* за гудачки секстет, *Entracte* за симфонијски оркестар, *B&R* за контрабас и гудачки квартет.

Његова дела изводили су угледни домаћи и инострани ансамбли као што су гудачки оркестри Душан Сковран, Guildhall Strings, Свети Ђорђе, Kreisler London Strings, Zagrebački solisti, 12 cellisten der Berliner Philharmoniker, Detroit Chamber Orchestra, Kremlin String Orchestra, Camerata Serbica, Banatul Philharmonia, Симфонијски оркестар РТС, Collegium musicum, Београдска филхармонија, Irish Chamber Orchestra. Сарађивао је са најзначајнијим домаћим и иностраним извођачима међу којима су Александар Павловић, Живојин Здравковић, Keneth Jean, Павле Дешпаљ, James Judd, Урош Лајовиц, Бојан Суђић, Даринка Матић-Маровић, Ксенија Јанковић, Лидија Пилипенко, David Takeno, Bernard Lansky, So-Ock Kim, Malachy Robinson, Jon Bogdanescu, Марија Шпенглер, Дејан Млађеновић, Александар Маџар, Arisa Fujita, Небојша Игњатовић, Милош Петровић, Слободан Герић, Emanuel Pahud, Љубиша Јовановић и многи други. Дела су му извођена у готово свим земљама Европе, САД, Кини и Аустралији.

У стваралаштву Зорана Ерића посебно место заузима обиман циклус музике за позориште и филм. Сарађивао је са нашим најистакнутијим позоришном ствараоцима као што су Соња Вукићевић, Горчин Стојановић, Никита Миљивојевић, Вида Огњеновић, Небојша Брадић, Ивана Вујић, Милан Караџић, Харис Пашовић, Дејан Мијач, Боро Драшковић, Егон Савин.

Бројни Ерићеви студенти основних и последипломских студија (др Татјана Милошевић, Ана Михајловић, Горан Капетановић (+), Владимир Кулишић, Маја Лековић, др Бранка Поповић, Божидар Обрадиновић, Соња Мутић, Владимир Пејковић, др Александра Вребалов, др Ана Соколовић, др Иван Бркљачић, Ања Ђорђевић, др Светлана Савић) истакнути су уметници и педагози који делују у земљи и ван њених граница.

Зоран Ерић је добитник великог броја награда и признања за своје стваралаштво међу којима су најзначајније Октобарска награда града Београда, YUSTAT Grand Prix за позоришну музику, две Златне мимозе за филмску музику, две Стеријине награде за позоришну музику, Велика златна медаља Универзитета уметности у Београду. Вишеструки је добитник највећег признања у области музичког стваралаштва у Србији - Мокрањчеве награде. Редовни је професор при Катедри за композицију Факултета музичке уметности у Београду, а међународне мајсторске курсеве и семинаре држао је на угледним европским конзерваторијумима као што су *Guildhall School for Music and Drama* у Лондону и *Iressia* у Атини. Од 1992-1998. био је продекан Факултета музичке уметности у Београду, а од 2000-2004. проректор Универзитета уметности у Београду и председник Управног одбора организације за заштиту ауторских права СОКОЈ. Шеф Катедре за композицију Факултета музичке уметности био је од 2007-2015. године. Од 2015. године је ректор Универзитета уметности у Београду.